

мургавия, мускулест, стегнат торс, в панталони, целите изцапани с син камък и кал, бос, в груби сандали, той прилича на рисунка от модерен художник. След малко, пристига и сяда при нас, избръснат, в чиста риза, лъхаш на одеколон. Кратунката отново ни изрежда.

— Та сега, да ви довърша. . . Искях да си припомня на кого ми прилича, по фигура, и по лице, госпожица Славка. Само така външно, разбира се. . . Пътувах веднаж — беше някъде из Нормандия — с моята таратайка, едно двуместно Рено, с което разнасях мостри, и привечер, при един завой, гледам на двеста-триста метра напреде — жена. Върви пешком в същата посока. С шапчица, с високи токове, градска птица. Настигам я. Спирам. Питам за къде отива. Тъй като пътят ни е един, ако обича да се качи в колата. Тя се изплезе, ухилена и отвърна: „Иска ли питане за това! . . . Дайте ми една цигара!“ Младо, деветнайсет-двайсет годишно. Бланш се казваше. . . Не беше стока, да прощавате, ама младо, младо! . . . И хубава! . . . Тръгнала с приятеля си за Руан, в близкото градче се скарали, оставила го, и понеже нямала пари, решила да върви пеш. . . „По